

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita R. P. Ioannis Francisci Regis, è Societate Iesv

La Broue, Claude de

Coloniæ, 1660

§. 4. Mira ad ejus tumulum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45172

turba quilibet, accessit ad homologationem, confessionem instituit, sacram mensam adiit: ex eoque die infesto hospite planè liberatus, quietè pacatèque deinceps exegit statatem.

§. IV. Mira ad ejus tumulum.

Nihil hinc præfari attinet: res tantum expoundendæ sunt, quæ si naturæ efficaciam superant, cui tandem rectius æquiusve adscribi queant, quam naturæ Authori, per se efficienti quod naturalis causa nulla eum ad modum effecisset?

Vitalis Tochæus à S. Bonito cum febris diuturnior vires juxta, & succum omnem exhausisset, medicinæque genus nullum esset, quod non adhibuisset incassum; ad sepulcrum denique Francisci perrexit ex voto. Ergo equum concendit, vel potius in equum impeditus est, in quo cum se sustinere præ virium imbecillitate minus posset, adhibiti sunt famuli due, quorum alter hinc, illinc alter adminicularetur. Ad ædem sacram ubi pervenerat, nihil illi potius fuit, quam ut toto corpore pronus se abjiceret ad tumulum viri Dei ingenti con-

concepta fiducia, fore ut revalesceret. Nec spes fuit irrita: vix momenta aliquot sic jacuerat cùm exclamans, En, inquit, me consanavit P. Franciscus Regis. Et res sic prolsus habuit: domum se recepit & alacer, & pedes: neque enim in reditu equo uti voluit, quò acceptum beneficium esset illustrius, tuisque ipsorum oculis cernerent obvii quilibet, quām nihil deesset ad sanitatem.

Rusticanam mulierem ex Lalouescensis pagi vicinia gravissimi dolores torquebant ex ulceribus, quibus crus alterum à supra parte ad imam scatebat. Ubi nihil profuisse remedia alia videt, secum ipsa constituit adire ad viri Dei tumulum, gلبaque ex eo collecta ulcera confricare. Vix fecerat, cùm dolor remisit: &, quod planè mirere, ulcera intrà per breve temporis intervallum coaluerunt, levi dumtaxat ad singula, cicatricis vestigio remanente, tanquam ad accepti beneficij memoriam.

Henricus Morus, vir inter suos primarij, sic ex oculis biennium totum laboraverat, ut planè cæcutiret. Is cùm aliquando aliunde

Nec aliunde rediens , per Lalouesci pagin
transiret, ædemque sacram esset ingressus,
nec confiteri, ut optabat , sineret aliorum
conferta multitudo , ibidem in Templo
exiguū illum videndi usum qui supererat,
prosul amisiit. Domum reversus , dum
mærens conturbatusque revolvit animo,
quo loco alii præsidium singulare adver-
sus morborum genus quodlibet nancisce-
rentur , se gravius habere cœpisse , non ta-
men confidere destitit. Ergo aliquot post
diebus expurgans sub auroram in ea co-
gitatione, fore ut P. Franciscus adesset , si-
quidem ad ejus sepulcrum pergeret de-
nuò , illico discussa tantillum caligine , lu-
cem obscurè cœpit videre, ut prius: mox in
spem erectus acie i prorsus recuperandæ,
equum concendit , eodemque tendit re-
cta : ibi cum secundum confessionem , sa-
cram Eucharistiam sumpsisset , oculorum
usum recepit illico tam planè , ut oblatos
libros legens , non modò characteres mi-
nores, sed etiam exiles quantumlibet, aptè
enucleatèque dispiceret , & scilicet longè
perspicacius, quam unquam aliàs. Hæc ut
scripsi , ita cognovi ex illo ipso , coram ex-
ponente

ponente rei seriem , nec sine lacrimis , ex
prio accepti beneficii sensu obortis.

Francisco Costæo , ex Paliarensi Parœ-
cia , tam malè crus alterum humor noxius
affecerat , ut auctor esset Chirurgus , ne
quid impendiorum ultrà in homines sua
artis faceret : neque enim existimare se , sa-
nati deinceps ulcus ullo modo posse . Cum
interea ingravesceret dolor , quo noctes
diesque deploratus cruciabatur ; humanis
præsidiis valere jussis , ad divina configere
statuit , votoque nuncupato , perrexit ad
P. Francisci tumulum : ibidem convaluit
penè momento , uti ipse exultans coram
Lalouescensi Parocho , testibusque uno &
altero professus est.

Catharina Borretta , ex Tensâ , oppido
Aniciensis Diœcesis , cum quinquennium
ipsum gravissimo item cruris dolore vexata ,
cum pertinaci ulceri luctaretur ; despe-
rantibus Medicis , negantibusque effici
quidquam salutare sua quidem arte posse ,
post dies novem , ad Parris tumulum pè
religioseque exactos , dolore caruit .

Quinque & viginti annos ipsos gradî-
endi & usu & facultate destituta fuerat
Maria

Maria Morisonia, ex contractione nervorum. Hæc cùm ad commune tractus totius perfugium adiisset, hoc est, ad pagum Lalouescensem, opem famuli Dei imploratura ex voto, continuo, Patrocho ipso, laicisque compluribus spectantibus, firmo vestigio stetit.

Petrus Royerius Sacerdos aliquando rure agens, brachii sinistri tremore tanto drepente correptus est, ut nulla ratione susti potuerit. Et tam inaudita fuit agitatio, ut cùm subsequenti nocte cōsulto in illud brachium recubuisse, excussus ē lecto nulla alia vi nisi tremoris, expergefecerit solum famulos; illiciū accurrunt, herum reperiunt semianimum. In illa destitutio-
ne deprehensus, cùm remedium naturale nullum neque præsto esset, neque si affo-
ret, satis efficax fore videretur, votum nuncupat visendi Francisci tumulum, in-
que Æde sacra Lalouescensi sumendi sa-
crata Eucharistiam, eō sacrificante Sacer-
dote, quem adhibuisset: ubi utrumque perficerat, conquevit tremor, sic, ut libe-
ro deinceps usu brachii, ne levissima qui-
dem mali tentatio unquam redierit.

Anto-

Antoniam Varastioniam, cum crus fre-
gisset, jam à Chirurgis curatam nec in-
commode, casus exceptit gravior. Nam
cùm paulò pòst in publico fortuitò ceci-
disset, per jacentis corpus actum plau-
strum, illud idem crus fregit denuò tam
graviter, ut sine furcillis ingredi deinceps
nequierit. Vovet igitur ituram se ad P.
Francisci tumulum: ibi sanata, nullo dein-
ceps adminiculo eguit.

Catharina Martella cùm penè oculo-
rum usum amisisset, tanquam ad asylum
ad eundem Francisci tumulum perrexit.
Eo loco spei plena collectum pulverem
ambabus manibus jaetat in oculos, &
quod mirere, nullo incommodo, nullo
sensu doloris; ecce tibi cedere pedentim
vis noxiū humoris, donec aliquanto post
redintegrata penitus acies est oculorum.

Filiolam trimam paralyticam habebat
Jacobus Conilius, vir honestus inter suos.
Cùm remedia alia tentata frustrà essent,
parvulam ad Francisci sepulcrum deferri
curat anxius parens: ibi postquam unā
cum filiola dies novem exegerat pia ma-
ter, gradiendi usum aliquem accepit jam
tum

cum parvula: deinceps expedito gressu fuit.

§. V. Mira ad ejus homologeterium, & per
tumuli cæpitem.

Ad prius quod attinet, ut vivus ad sacram illud tribunal infinitam animarum multitudinem à morte peccati ad gratiæ vitam traduxerat; ita postquam è terris excessit, hoc honoris genere à Domino auctus est fidelis famulus, fortè singulari, ut à morbis quibuscunque recreentur qui ad illud cum fide cōfugiunt. Puella quidē quadrima, Aniciensis, Ant. Brunelli filia, ex totius corporis debilitate cū miserabilem in modum langueret; putabant qui ei studebant, nihil se facere posse in ejus gratiam conducibilius, quàm si à Deo precarentur, eam ut tot, tamque gravibus incommodis per celarem mortem eriperet, quò ne grandior, infortunium suum vel persentisceret acrius, vel ferret impotentius. At non parentum mens eadem fuit: amore filiolæ incitante, piè instituunt novendiales precationes ad Francisci homologeterium. Et jam iis initium fecerant, cùm nescio quo negotio avocante, intermisere: at non impunè: nam obser-

vavere